

IVO DIMA

RIVALI

Volumul 1

RIVALUL PERFECT

Timișoara, 2020

CAPITOLUL 1

Lydia

— La mulți ani, mamă!

M-am lăsat în genunchi și am așezat buchetul de trandafiri pe mormântul rece. Am scos florile vechi din vaza improvizată din piatră și le-am pus pe cele noi, încercând să adaug o pată de culoare locului sumbru.

— A trecut ceva timp de când nu am mai venit aici, am spus cu un oftat privind în același timp și fotografia mamei mele.

Am tras aer în piept și am privit norii negri care se îndreptau cu repeziciune spre noi. Vântul îmi suflă părul în toate direcțiile, la fel cum mormântul ăsta îmi răscolea sentimentele într-o mie de direcții.

Am privit imaginea în alb și negru a mamei mele din micul cerc oval așezat deasupra numelui ei, amintindu-mi de imaginea ei când era vie și de momentele în care era încă în viață.

Ar trebui să încetez să mai vin aici și să mă păcălesc. Femeia asta nu m-a iubit niciodată. M-a folosit ca o armă împotriva tatălui meu și nici măcar nu i-a păsat de mine.

— Hunter încă nu a dat niciun semn, am spus cu un suspin.

Astăzi mama mea ar fi împlinit patruzeci și doi de ani. Poate credeți că am venit aici ca să sărbătoresc asta și să îi spun cât de mult îmi lipsește și cât de mult o iubesc. Sau ce i-aș fi dăruit dacă ar fi fost în viață și alături de mine.

Dar adevărul este cu totul altul. Adevărul e că am ajuns într-un punct al vieții mele în care îmi e frică să vorbesc cu persoanele apropiate mie.

Sunt aici pentru că aveam nevoie să îmi fac ordine în gânduri, iar o persoană moartă este singura care nu mă poate judeca sau condamna.

— Încep să cred că tata a avut mereu dreptate în privința lui. Nu ar fi trebuit niciodată să am încredere într-un Deverell, am spus cu amărăciune.

Mi-am apăsât palma pe abdomen și am tras aer adânc în piept.

— Știu ce ai fi spus dacă ai fi fost aici. Ai fi țipat la mine, m-ai fi insultat, m-ai fi lovit ca de fiecare dată când făceam ceva care nu îți plăcea, am spus imaginându-mi toată scena.

Am suspinat și am continuat să îi privesc imaginea care nu îmi provoacă nicio emoție. Nici iubire. Nici compasiune. Nici afecțiune.

— Dar de data asta aș fi ripostat. Nu mai sunt un copil și tu nu ai mai fi putut să mă lovești, am spus convingătoare.

Mi-am frecat mâinile de materialul pantalonilor și am zâmbit.

— Mă bucur că Anna e în viața noastră. E o mamă extraordinară. Tu nu ai fi putut să fii niciodată ca ea.

Anna e femeia care i-a luat locul. E mama mea vitregă și cea care m-a ajutat să devin femeia care sunt astăzi. Anna e mama mea adevărată.

M-am ridicat în picioare și am părăsit mormântul singuratic fără să mă uit înapoi.

Diane Donovan mi-a dat naștere, dar nu a fost niciodată mama mea. A iubit băutura mai mult și a iubit să ne facă viața imposibilă atât mie, cât și tatălui meu. Până la moartea ei, viața mea a fost un dezastru, și de multe ori m-am întrebat de ce m-au conceput.

Secretele din jurul tatălui meu încă mă țin trează noaptea și încă nu am curajul să îl întreb dacă sunt fiica lui cu adevărat. Niciodată nu m-am simțit ca și cum aș fi. M-a urât din prima clipă în care m-am născut, iar acum e mult mai fericit cu noua lui familie.

S-a căsătorit cu Anna înainte ca trupul lui Diane să se răcească în mormânt, și nu pot să îl condamn. După ani de certuri și de suferință, a reușit să fie fericit. A reușit să se întoarcă la singura femeie pe care a iubit-o și să își conceapă moștenitorul mult dorit.

M-am urcat în camioneta mea veche și m-am chinuit câteva clipe să-i pornesc motorul bătrân.

Am tras aer adânc în piept și m-am îndreptat spre casă, asta dacă pot numi acel loc casă. Mi-am strâns degetele în jurul volanului și mi-am sprijinit capul de tetiera descusută.

S-au schimbat multe de când Anna a devenit stăpâna fermei, și viața mea a luat o întorsătură diferită. Una mai fericită. Una în care să simt că trăiesc.

Dar chiar și ea m-ar condamna pentru ultima mea prostie.

M-am uitat rapid la plicul de pe scaunul de lângă mine și am oftat. Nu ar fi trebuit să am încredere în acest Deverell. Nu ar fi trebuit să îl las să mă păcălească și să mă manipuleze.

Dar m-am îndrăgostit. Am fost îndrăgostită de el de când mă știu și m-am lăsat condusă de sentimente puerile și de promisiuni deșarte.

Iar acum el e plecat, iar eu am rămas ca să trag ponoasele. Pentru că sunt cea mai mare proastă din Austin, Texas.

Nu ar fi trebuit niciodată să îmi ascult inima. Ar fi trebuit să gândesc cu mintea și să mă mențin pe linia de plutire. În momentul ăsta, bomba poate să explodeze în orice clipă și să facă ravagii imense.

Am oprit mașina la semafor și am dat geamul jos, zâmbind larg. În fața magazinului său, domnul Warblock mătură frunzele fluierând ușor, fiind la fel de jovial pe cât îi permite vârsta.

— Copacul bătrân încă îți dă bătaie de cap, domnule Warblock?

Bărbatul s-a întors și a zâmbit din toată inima când m-a văzut. Dinții lui din față încep să dispară treptat și părul devine mai alb cu fiecare zi ce trece.

— Are grijă de exercițiile mele zilnice, scumpo.

Am început să râd și am aruncat o privire rapidă culorii semaforului ca să mă asigur că nu o să fiu înjurată.

— Nu ai mai venit de mult la mine, Lydia. Am primit câteva cărți noi.

— În cazul ăsta o să am grijă să vin cât mai repede, i-am promis.

Claxonul din spatele meu m-a făcut să tresar și i-am făcut cu mâna bătrânului înainte să pornesc de pe loc.

Magazinul magic al domnului Warblock e refugiul meu. De fiecare dată m-a primit cu brațele deschise și mi-a pregătit mereu cele mai frumoase cărți. Dar cu problemele din ultimul timp nu m-am mai preocupat de pasiunile mele.

În momentul acesta nici măcar nu știu ce să fac sau cum să mă descurc cu problemele din viața mea.

Am părăsit limitele orașului Austin și mi-am continuat drumul spre ferma familiei. Șeriful și mașina de poliție stăteau ascunși după semnul imens și am început să râd, salutându-l rapid. M-a claxonat scurt și și-a continuat gogoșa savuroasă, așteptând vitezomanii.

Am cotit pe alea prăfuită a fermei zâmbind, ca de fiecare dată când mă întorc acasă. Deși e o moștenire de familie din generație în generație, tata a reușit să restaureze casa și să îi păstreze autenticitatea.

Are o verandă imensă din lemn cu un leagăn lângă ușă, ferestrele mari și foarte apropiate. În camera mea sunt cel puțin trei ferestre și dacă ar fi după mine mi-aș mai pune vreo două. Singurele urme de modernitate sunt imprimate de mobilă și aparatele electronice din restul casei.

IVO DIMA

RIVALI

Volumul 2

SUFLETE RIVALE

STYLISHED
Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DIMA, IVO

Rivali / Ivo Dima. - Timișoara : Stylished, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9092-32-3

Vol. 2. : Suflete rivale. - 2020. - ISBN 978-606-9092-34-7

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

CAPITOLUL 1

— Doar puțin și ai scăpat de mine și de acele mele, Melody.

Am pus seringă de plastic pe masă și am mângâiat-o pe cățelușă, încercând să nu o sperii și mai tare. I-am făcut semn asistentei să o elibereze, iar animalul s-a relaxat sub acțiunea anestezicului.

M-am uitat în ochii ei mari și pentru o secundă mi-a fost milă de ea. Dar după această mică intervenție, o să alerge din nou fericită prin câmpul cu fân și o să aibă grijă de stăpânii ei.

Am reușit să îndepărtiez tumoarea cu grijă, știind că dacă o să fac vreo greșală, nepoata șerifului nu o să mă ierte niciodată. Asistenta mea îmi ușurează o parte din muncă pentru că știe cum procedez și ce trebuie să îmi pregătească.

Două ore mai târziu, mi-am aruncat mănușile în coșul de gunoi și am tras aer în piept înainte să ies din sala de operații și să vorbesc cu stăpânii.

— Cum se simte Melody?

Angie, micuța în vârstă de șase ani, era tare nerăbdătoare să afle ce s-a întâmplat cu animalul ei fidel. Nici măcar nu le-a dat vreo șansă părinților ei să vorbească când m-am apropiat de ei.

M-am lăsat pe vine și m-am uitat în ochii ei, întâlnindu-mă cu aceeași privire pe care a avut-o și cățelușă înainte de operație.

— Melody se simte foarte bine, am asigurat-o. O s-o mai țin aici pentru observație și apoi o poți duce acasă.

Zâmbetul uriaș i-a luminat întregul chip, iar inima mea s-a mărit sub ochii ei. Acum înțeleg despre ce vorbește Nora și de ce își iubește atât de mult meseria.

— Cât timp?

Am tras aer în piept și am luat-o de mâinile ei micuțe și transpirate.

— Cel mult două zile, i-am promis. La sfârșitul săptămânii o să poți alerga cu ea chiar la tine acasă.

Fetița a început să chicotească și m-a îmbrățișat, strângându-și brațele în jurul gâtului meu.

— Ești cea mai tare!

Am zâmbit și am bătut-o ușor pe spate, apoi i-am făcut semn asistentei mele să o conducă la prietena ei devotată. Când m-am ridicat în picioare, cei doi adulți s-au apropiat de mine îmbrățișați și cu zâmbetele pe buze.

— Nu știu ce ne-am face fără tine, Jackie. Ne bucurăm enorm că doctorul Chamberlin și-a lăsat întreaga activitate pe mâna ta.

Mi-am afundat mâinile în buzunarele halatului și nu am făcut altceva decât să zâmbesc.

Îmi place să primesc complimente, dar de cele mai multe ori am senzația că nu le merit.

Chamberlin mai putea să lucreze pentru mult timp și pensionarea lui bruscă îmi pare tare suspectă. Mai ales că tata l-a vizitat cu câteva săptămâni înainte de această decizie radicală.

— Îmi fac doar meseria, am încercat să continui conversația.

Megan mi-a pus o mână pe umăr și a încercat să fie foarte convingătoare.

— Niciodată să nu te oprești, m-a încurajat cu zâmbetul pe buze. Ești făcută pentru meseria asta.

Numai dacă aș reuși să mă conving de acest lucru.

Am aprobat din cap și m-am îndreptat spre biroul meu, oftând cu putere.

Îmi place slujba mea. Îmi place să fiu în preajma animalelor și să le salvez. Dar mi-ar fi plăcut să o fac în termenii mei și nu în cei stabiliți de banii tatălui meu.

Am deschis ușa și mi-am căutat telefonul prin geanta de pe dulap, dorindu-mi enorm de mult să evadiez cât mai repede din locul ăsta. Am nevoie de un pahar de vin și de o bîrfă cu Nora.

— *Răspunsul e da.*

Am început să râd și am prins telefonul între ureche și umăr, începând să mă dezbrac de uniformă.

— Nici măcar nu știi ce vreau.

— *E sâmbătă noaptea, niciuna dintre noi nu are o întâlnire și am avut amândouă operații. O sticlă cu vin e tot ce am nevoie.*

Am agățat halatul în cuier și mi-am desfăcut părul din cocul insuportabil pe care eram forțată să îl port în timpul operațiilor.

— Restaurantul obișnuit?

— *Ne vedem în zece minute.*

Mi-am aruncat telefonul în geantă, mi-am luat geaca pe umeri și după ce m-am asigurat că totul e în regulă și calculatorul e oprit, am părăsit biroul.

Am încercat să fiu destul de convingătoare când am zâmbit personalului din clinică și urăsc faptul că trebuie să fiu ipocrită. Urăsc faptul că ei trebuie să fie ipocriți.

— Noapte bună, doctore Deverell.

IVO DIMA

RIVALI

Volumul 3

INIMI RIVALE

STYLISHED
Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIMA, IVO

Rivali / Ivo Dima. - Timișoara : Stylished, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9092-32-3

Vol. 3. : Inimi rivale. - 2020. - ISBN 978-606-9092-35-4

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

CAPITOLUL 1

Baloane colorate, bifat!

Animale de pluș, bifat!

Tort cu multă, multă ciocolată, bifat!

Băuturi pentru copii, bifat!

Anestezice pentru țăpii bătrâni, bifat!

Somnifere și țintă de darts cu fața lui Jackson Deverell, bifat!

Perfect! Acum că lista mea e gata și petrecerea e planificată până la ultimul detaliu, pot să mă duc liniștită la cafenea și să termin cu pregătirile până când o să sosească fetele și restul invitaților.

Mi-am închis agenda, am aruncat-o în geantă și mi-am închis calculatorul. M-am uitat la ceasul mamei, pe care îl port la încheietură de când l-am primit de ziua mea la optsprezece ani și mi-am calculat timpul cu exactitate.

Am doar două minute să mă strecur din birou înainte să apară idiotul de Justin Garwood și să îmi spună că are nevoie urgentă de mine.

Mi-am verificat biroul să fiu sigură că nu am uitat ceva și mi-am agățat halatul în cuierul din spatele ușii, apoi m-am strecurat afară.

Cu o viteză pe care nu credeam a o avea am ieșit din spital și am răsuflat ușurată sperând că am scăpat de pericol, dar m-am înșelat.

— Heimer! Ce naiba crezi că faci?!

Mi-am dat ochii peste cap și l-am văzut pe așa-zisul meu șef cu capul scos pe geam și cu fum ieșindu-i din nări.

— Ce am eu chef, Garwood! i-am răspuns enervată. Tura mea s-a terminat.

— Asta s-o crezi tu!

Cum a închis geamul, n-am mai stat prea mult pe gânduri și am fugit spre mașină. Am dezactivat alarma în fugă, apoi am deschis portiera, mi-am aruncat geanta pe locul din dreapta și m-am urcat la volan.

Chiar în clipa în care am pornit motorul, câpcăunul a și ieșit din spital și a început să fugă spre mine.

Am dat geamul jos și am lăsat mașina să se deplaseze ușor, în timp ce tipul de lângă mine a început să latre.

— Ți-am spus să faci rapoartele și să verifici pacienții. Unde pleci?

Mi-am dat din nou ochii peste cap. Probabil o să am și dureri de cap până la sfârșitul conversației cu el.

— Ți-am mai spus că nu sunt afurisita ta de secretară și să nu mă mai tratezi ca atare! Am verificat pacienții mei și atât! Și așa am să fac mereu, Justin!

Mai să facă spume la gură de nervi. Dacă ar fi avut vreun aparat cu unde șoc, m-ar fi electrocutat până la stop cardiac.

— Ai impresia că dacă ești nepoata lui Heidi poți să faci orice vrei? Nu în spitalul meu, drăguță!

Am frânat brusc, moment în care bărbatul aproape s-a lovit cu fața de oglinda mea, dar din

păcate s-a oprit la timp. M-am întors complet cu fața spre el, iar de data asta mai că era să scot eu fum pe nări.

— Hai să clarificăm niște detalii pe care aparent tu nu le înțelegi, drăguță! l-am imitat

enervată. Spitalul ăsta nu e al tău și nici nu o să fie niciodată pentru că ești un medic mediocru și ursuz și toți pacienții fug de tine! Nu o să fiu niciodată secretara ta, așa că ai grijă de propriii tăi pacienți! Și doar pentru că ți-am refuzat avansurile, asta nu înseamnă că trebuie să fii un ticălos și să mă calci în picioare!

Mi-am dat părul pe spate și am tras aer în piept, înainte să îi dau replica finală și să nu-mi mai pierd timpul, și așa prețios.

— Imediat ce se încheie rezidențiatul meu s-a zis cu postul tău!

Am ridicat geamul și am călcat accelerația până la fund, lăsându-l să înghită praful din urma mea.

Imediat ce am intrat pe strada principală, am tras aer adânc în piept, apoi am început să mă gândesc la petrecerea lui Clayton și să mă liniștesc.

Astăzi micul meu Brown împlinește cinci luni, iar asta mă face să zâmbesc larg.

S-au schimbat destule în ultimele patru luni.

Lydia și Hunter s-au întors acasă, iar eu și fetele încă deținem cafeneaua, care se bucură de un succes răsunător, iar după încheierea programului stăm ore întregi la bârfă, până când fătălăii nu mai sunt în stare să țină în frâu copiii și înroșesc linia telefonică.